

Hodnocení diplomové práce – 2024/2025

Jméno a příjmení diplomantky: BcA. Nela Bártová
Název práce: Studená válka, ve které se dost potíme,
A cold war in which we sweat a lot
Název ateliéru: Socha 2

Nela absolvovala bakalářské studium na brněnské FAVU v sochařském ateliéru u Jana Ambrůze. Její práce od počátku směřovala k hledání jak propojovat křehké poetické vidění s možnými materiálními prostředky ve svých instalacích a někdy i pomocí videa. Mimo to se Nela také zabývá hudbou. Poezie má pro Nelu stejnou důležitost jako výtvarné prostředky vyjádření - její básnická sbírka *Na konci chodby je ráno* byla v roce 2021 nominována na cenu Magnesia Litera jako debut roku.

V tomto kontextu není překvapivé, že již od počátku studia bylo Neliným oblíbeným materiálem sklo (zpočátku tvarovala tenké skleněné trubice) a později k němu přibyla také keramika. V jedné své starší instalaci použila ready-made vyšívaný ubrus s nápisem odkazujícím na zkušenost snění doplněným vlastní poezií. Součástí instalace byl také zvuk vycházející z desky stolu. Na ubrusu pak Nela rozmístila jako na jakémsi herním plánu své miskovité keramické objekty s plamínkovitými okraji. Dalo by se říci, že šlo o jakousi fantaskní slavnost či hostinu.

Nelin přístup k práci byl vždy velmi osobní a tematické zaměření často vycházelo z její momentálně prožívané životní situace. Nela tento kontext neskrývá a je otevřena ho ve svých textech sdílet.

Během stáže Erasmus v Bukurešti v minulém roce se Nela opět vrátila ke sklu, ale začala zkoumat pro ni novou technologii tavené plastiky a vytvořila sérii drobnějších reliéfů deformovaných otisků vlastních dlaní.

O tuto technologii se pak intenzivně zajímala i po svém návratu a klíčové pro ni bylo navázání spolupráce se sklářkou Julií Lesovou. Tato spolupráce ji také přivedla k rozhodnutí využít specifické technologie tavené plastiky ve své diplomové práci. V Nelině diplomové práci však primárně nejde o „tradiční“ řemeslné a technologické uchopení tohoto materiálu, ale tavení skla pro ni představuje především provokativní a ne zcela kontrolovatelnou výzvu. Samotnou technologii lze chápat i v metaforickém významu, který Nele umožňuje artikulovat několik významových vrstev, které se v její práci protínají.

Chůze v krajině, původně jako spíše terapeutická činnost je postupně reflektována jako specifická metoda skládání obrazů, pocitů, myšlenek, tvarů a zvuků. Během tohoto procesu však nejde jen o mechanické ukládání vjemů, ale důležitým prvkem je i samotná fyzická chůze a její rytmus v daném prostředí, který napomáhá vytvářet specifické duševní stavy.

V textu své diplomové práce Nela popisuje zvláštní druh citlivosti, které se nám v současné společnosti nedostává, jakési přirozené citlivosti k vnímání svého okolí – *Pokud si poslechnu, jak zní zem, po které chodím, možná se vůči ní stanu citlivější.*

Dalo by se říci, že Nela navazuje na myšlenky období romantismu, kde se setkáváme s přirovnáním, že *umělec tvoří jako příroda*. Neliny tavené plastiky působí, jako by vznikaly nějakým samovolným přírodním procesem, podobně jako přírodní skla vzniklá sopečnou činností či pádem meteoritu. Jsou v nich však zřetelné otisky přírodnin, což jim dodává charakter zvláštních zkamenělin neznámého původu. Tyto „vzácné a unikátní útvary“ jsou nainstalovány v podstatě muzejním způsobem v zatemnělé místnosti s bodovým nasvícením. Jsou položeny na skleněných deskách s gravírovanými Nelinými poetickými texty a celý prostor je pak ozvučen také audiozáznamy těchto textů propojených v koláži se záznamy zvuků z Neliných putování.

V době psaní toho textu nebyla instalace ještě zcela zkompletována a nemohli jsme se tedy vyjádřit ke komplexnímu působení a propojení jednotlivých elementů (skleněných plastik, světla, textu a zvuku). Předložená práce však podle našeho názoru splňuje nároky diplomové práce na AVU a doporučujeme ji k obhajobě.

Navrhovaná známka: 1

Datum: 4. 6. 2025

Vedoucí pedagog: doc. akad. mal. Tomáš Hlavina, Ph.D., MgA. Jimena Mendoza

